

OLÁH JÁNOS
Vak lelkek

*Vak lelkek zenéje,
döbbenet sírása,
vallatottak vére
hét lakatra zárva.*

*Ki hallgathat ott bent,
leleplezett, álnok,
árulásra döbönt
botcsinálta látnok?*

*Ezer bukás íze
torzítja el arcod,
hajolsz, mint a vízre
szomjuk oltó barmok,*

*de az ajkad semmit,
semmit meg nem érint.
Világhinta lendít
a hanyatló égis.*

*Valahol a csöndben
dermedt, hideg jászol,
az önfeledt ködben
elveszetten játszol.*

*Ki kereshet, mondd meg,
ki kereshet téged,
Heródes-dühödtek,
hibernált szegények?*

*Valaki, ki mindig
lesben áll mögötted,
s csak annak tud hinni,
akit már megöltek?*

Rapsic-hurok

*A világkormány pénzéhes, buta gőgje
rapsic-hurokként szorul a nyakunkra,
habár tiszteltük, most fuldoklunk tőle,
halált sugall sebészkes-hűvös hurka.*

*Vaddermedésben várni ki a véget,
ne ellenkezzünk, minden erre int ma,
bódult halálgörcs a semmiig éget,
gyilkos trombózis tolul izmainkba.*

*Nincs erdőnk, nincs tavunk, minden hiába,
valaki mintha helyettünk beszélne,
a torkunkba fült szavak némasága
visszavon mindent: mégse, mégse, mégse!*

*Láthatjuk most, mit nem szabadna látnunk,
röntgenképét a halálos betegnek,
milyen kereszten haldoklik a múltunk,
e Krisztus lepelbe bújtatott eretnek.*

*A történelem gégemetszett csöndje
rejt előlünk a hallgatóg hóhért.
Hurok árnya vetül az anyaföldre.
Milliárdokért öl, vagy csak bagóért?*

A friss szántáson át

*A friss szántáson át bukdácsolok,
az omló televény ragyog,
odafönn felhőkörhinta forog,
itt lent kerge hétköznapok.*

*Aki mindenből kimarad
– keringenek az űrből hullt szavak
a semmi tükrű üres ég alatt –
csakis egyedül ő lehet szabad.*